

Tuto knihu bych chtěl
věnovat učitelce, Paní
Mgr. Haně Vochtové,
která svým studentům
kromě známek, dává i
své srdce

Předmluva

*Za dobu studia jsem narazil na
spoustu typů učitelů od přísných
bručounů až po uvolněné*

*pohodáře. Úděl studenta je leckdy
perný, studiem však nepolíbený.
Studentský pohled na svět dokáže
být dosti úsměvný. Co si žák
nejvíce ze školních lavic pamatuje,
nejsou vědomosti, ale právě
naopak něvědomosti, především
však různé komické hlášky učitelů
si pamatuje mnoho let po ukončení
studia. Dostal jsem inspiraci
sepsat příběh středoškolského
studenta- jeho myšlenky, radosti i
starosti. Příběh je smyšlený, přesto
jsem v něm použil i příhody z
vlastních studentských let. Přeji
Vám, drahý čtenáři, krásný zážitek
při četbě*

1. kapitola

Na západní frontě klid

Asi se ptáte, proč se tato úvodní kapitola jmenuje Na západní frontě klid? Je to zcela prosté- učitelé a žáci jsou znepřáteleni již od dob, kdy Marie Terezie zavedla povinnou školní docházku. Dovolte mi, prosím, abych se představil. Jmenuji se Martin Čipera a je mi 15 let. Jako dítě jsem byl více méně podivín. Sport mne příliš nezajímal. Hodně jsem se zabýval technikou, také mě fascinovaly dějiny starověkého Egypta a Římské říše. I přesto jsem se však vyvíjel jako každé jiné dítě.

Problémovým dítětem jsem se stal až s nástupem dospívání. Hormony se bouří, mládí se probouzí, zájem o ženy roste. Co budu povídat: učitel - nepřítel. To bylo samé: „Čipera, k tabuli!“ „Čipero, neruš!“ Leckdy jsem to přeháněl. To se pak stávalo, že učitelka zrudla, na čele jí vystoupila výhružně se jevící žíla. Trvalo to vždycky deset vteřin, než se učitelka rozkřičela: „Co si to o sobě myslíš! Dones mi žákovskou a jdi za dveře!“ Já jen drze odseknu: „Proč, jako?“ Učitelka tiše, přec však

rozhořčeně řekne: „Vypadni už!“ Zkrátka můj postoj k učitelům se prakticky rovnal bojům v zákopové válce.

Beznadějně zamilován do spolužačky Katky přežívám jeden školní den za druhým. Psal jsem jí milostné dopisy, ba jeden dokonce právě píši, stojí v něm: „Katko, kdykoliv se na tebe podívám, vzpomenu si na tvůj úsměv. Záříš jako měsíček z nebíčka, když radostí se halí tvoje tvářička. Miluju tě Katko.“ Tehdy jsem to nevěděl, ale „ne“ je vždycky „ne“.

Čas nakonec ubíhal rychleji, než se zdálo. Ze zoufalství z neopětovaných citů jsem se musel dostat. Vzchopil jsem se, čas vše zahojil a já se konečně odzamiloval. Hurá! Přišel konec 9. ročníku, s učiteli je dobojováno, na západní frontě klid.

2.kapitola
**Už jsem
středoškolákem!**

Dnes je očekávané 1. září,